

Scénář – Lenka Fialová

„Já se jmenuju Lenka Fialová teďka, ale dřív jsem se jmenovala Horáková, což byl trošku problém, protože ty vyšetřovatelé, když na mě řvali, tak říkali „Horáková, to je strašný jméno“, jo to byla paní, kterou popravili.“

Lenka Fialová se narodila v roce 1951 ve Zlíně. Stala se politickým vězněm komunistického režimu. Vše začalo, když se s partou přátel rozhodla hrát loutkové divadlo.

„My jsme hráli na Hostýnku v takovej hospodě loutkový divadlo, a to bylo jenom taková improvizace.“

Problém ale nastal, když se u divadla shromáždil dav lidí, kteří se účastnili velké hostýnské poutě.

„V těch textech se projeví nějaké prostě narážky na Kreml a Rusi a Brežněva, jo, takže tímto byl spáchán trestný čin pobuřování.“

Lenka ani její přátelé netušili, že při představení mezi diváky sedí i tajní policisté v civilu. Poslouchali a vše si zaznamenávali.

„Prostě vyskočili takhle z davu. Nás bylo šest studentů. Tak na nás skočili a hnedka na nás a hnedka na nás začali. Jednoho tam začali vláčet až někde do křoví. Mě teda nezbili, to jako bylo normálně, ale jednoho tam ztloukli, protože on se pokoušel i utéct. Ten pocit byl samozřejmě šok.“

Jako svědci byli k soudu předvoláni věřící z hostýnské poutě. Režim jim vyhrožoval spolupinnou na zločinu. Vypovídali tedy tak, jak jim přikázali.

„Nás nikoho nepoznali. Ted' si pletli, kdo co řekl nebo prostě vůbec nevěděli, kterej to byl, jo, jakou roli tam hrál... Byli strašně vystrašení, víc než my.“

Lenka Fialová strávila sedm měsíců v Brně-Bohunicích ve vazbě. Poté byla přesunuta do vězení. Na svobodu se dostala po dlouhých 18 měsících. Život ale už nebyl takový jako dřív.

„Všichni známí se mi vyhýbali, protože se báli, aby nebyli oni spojeni se mnou, že mě znají.“

Státní bezpečnost ji i po propuštění dále sledovala. Nakonec ji bylo naznačeno, že pokud nechce znovu skončit ve vězení, měla by opustit republiku. Následně emigrovala do Rakouska. Jako signatářka Charty 77 tam měla slíbený azyl. Do České republiky se pak vrátila až po dlouhých 28 letech.

„Když je člověk rodilý Čech, jo, tak se nejlíp cítí doma, v Čechách.“